

at ændre det, som er det væsentlige. De Ord, synes jeg, er klare nok. Det ærede Medlem mente, at jeg først havde udtalt mig meget skarpt og dernæst havde trukket mig tilbage og sagt, at jeg vilde gaa med til en Forhandling. Nej, jeg har sagt, at jeg var rede til at give det Udvalg, som blev nedsat, de Oplysninger, det vilde ønske; men med Hensyn til Lovforslaget som Helhed har jeg — det indrømmer det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds mig ogsaa — sluttet en Overenskomst, og denne Overenskomst kan ikke en Finansminister bagefter gaa bort fra og dog siden nogen Sinde optræde med Myndighed. Og med en vis Myndighed maa dog en Finansminister kunne optræde, som har Statens Tarv og Pengemidler at svare til.

Saa er der endnu tilbage Spørgsmaalet om Dækning af de Renter og Afdrag, som vil komme for det Laan, her er Tale om. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) brugte dér før en Ytring, som jeg glemte at sige et Par Ord om, men gerne vilde vende tilbage til, nemlig den, at medens man kunde forstaa, at produktive Udgifter afholdtes gennem Laan, kunde dette ikke gælde om saadanne ganske særlig uproduktive Udgifter, som der her er Tale om, altsaa de overordentlige Udgifter, som Krigstilstanden i Europa i Øjeblikket medfører for Danmark. Derom vil jeg sige, at det synes mig dog tilstedeligt. Det kan dog med nogen Ret gøres gældende, at den nuværende Generation, vi, som nu oplever dette, behøver ikke i Øjeblikket eller i de første kommende Aar at lægge hele den Udgift, der nu foranlediges for Staten og Skatteborgerne, over paa disse. Jeg synes, der er nogen Mening i overfor saadanne Udgifter, som der her er Tale om, at sige: Naar Staten bestaar som Stat nu, er det rimeligt, at man efterhaanden afbetaler, hvad der udgives; den Regning, som da kommer, synes det mig slet ikke urimeligt, at den kommende Slægt er med til at betale. Hvis vi nu bærer os rigtigt ad, og hvis det gaar, som alle ønsker, kan vi roligt lægge nogen Udgift over paa den kommende Slægt. Jeg er altsaa uenig med det ærede Medlem paa dette Hovedpunkt. Jeg synes slet ikke, vi skal tage det saa smaaligt og snævert i Øjeblikket og sige: Her er et Statslaan, nu maa vi passe paa med det samme at skaffe Dækning for det. Nej, man maa sige: Her er en overordentlig Tilstand, hvorunder der kræves

ganske overordentlige Udgifter, til hvilke vi maa søge at skaffe Midler til Veje, og dette for mig ringere Spørgsmaal, hvordan Rente og Afdrag kommer ind, behøver vi ikke i dette Øjeblik at afhandle med den Alvor, som det ærede Medlem i dette Øjeblik lægger ind i det, fordi det er et ringe Spørgsmaal i Sammenligning med selve den for mig ret store Sag, vi behandler, nemlig at værne Staten og Landet i dette Øjeblik mod at komme ind i en finansiell Ulykkestilstand. Men selve Spørgsmaalet om en Dækning har jeg slet ikke i og for sig afvist, jeg har bare udskudt det; jeg mener, jeg er fuldkommen berettiget til at udskyde det, fordi vi i Øjeblikket ikke kan overse den Stilling, i hvilken vi staar. Vi ved intet om, hvordan vi vil ræsonnere blot om en Maaned, slet intet om, hvordan vi vil ræsonnere til næste Aars Begyndelse, det er muligt, at helt andre Tanker og Betragtninger vil komme op. Og at vedtage et Skatteforslag, naar alle er enige om, at nu har man Kniven paa Struben — og det kan meget let tænkes, at dette Øjeblik kommer —, er ikke noget saa overordentligt, at den danske Rigsdag ikke skulde kunne udføre det, særlig naar det drejer sig om et saa forholdsvis ringe Beløb som 3 Mill. Kr. Skal Beløbet endelig tilvejebringes gennem Skatter, indirekte eller direkte — hvad man nu vælger, eller man vælger dem begge, hvad der ikke var helt urimeligt —, vil jeg antage, at den danske Rigsdag under de Forhold, vi lever under, forholdsvis let vil kunne enes om dette. Jeg har altsaa ingen Forknythed med Hensyn til at fremsætte et saadant Forslag, hvis det er nødvendigt, men jeg forbeholder mig i dette Øjeblik ikke at kunne overse, dels hvorvidt det er nødvendigt, dels hvor meget der er nødvendigt, og om der ikke kommer mere til, der er nødvendigt, end det Beløb, som Renter og Afdrag af dette Statslaan andrager. Jeg kan ikke anmode om, at det foreliggende Lovforslag maa blive vedtaget, den Sag maa det høje Folketing selv afgøre. Men jeg vil i høj Grad anbefale det, og jeg vil sige, at det vil ikke være let, hvis et saadant Lovforslag ikke vedtages, da at komme gennem de Vanskeligheder, der er, thi det kan enhver begribe, at Udvejen spærres lettere, naar der først er givet Anvisning paa en Vej, end naar man begynder paa bar Bund. Jeg mener stadig at have handlet i Statens Interesse ved at have truffet en saadan Overenskomst, ved hvilken Statens Pengeforhold i Øjeblikket og for den overskuelige Fremtid betrygges.